Ч. 174. Пятниця 16 (3) серпня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Свінемінде - Вільгельмсгиге-Ішль. — Росия а Англія. — Туреччина а Болгария. — Події в Марокку.

До ческої „Politik" доносять з Відня: З нагоди торжества цісарских уродин зберуть ся слідуючої неділї у Відни всї міністри. Бар. Бек запросив на той день членів кабінету на раду міністрів, на котрій прийде під дискусию головно справа скликаня соймів, специяльно же ческого сойму і евентуально буде того дня й порішена. Обом ческим міністрам, дрови Форштови і дрови Пацакови припаде задача в сій раді міністрів жадати з цілою енерґією, щоби ческий сойм перед кінцем свого законодатного періоду був ще в місяци вересни скликаний на певно на свою послідну сесию. Чеські міністри будуть мусіли се жадане тим більше ставити, що їх всї чеські партиї народні безпосередно і енерґічно до того взивали. Можна надіяти ся, що п. президент міністрів в зрозуміню ваги і оправданя сего жаданя постарає ся о то, щоби чеські члени кабінету при рішаючім голосованю на раді міністрів не позістали в меншости, в протпвнім случаю може настати дуже легко серед міністерства закаламучене добрих відносин.

В справі з'їзду монархів доносять з Берлина: Єсть то хибний погляд, коли з неприсутности секетаря державного уряду заграничного п. Чірского у Вільгельмсгиге вносять, що там мають вести ся якісь окремі умови з Анґлією. П. Чірский перебуває вже від кількох днів у Вільгельмсгиге; він брав участь в принятю сіямского короля і має після дотеперішних диспозиций вернути назад до Берлина. Тут кладуть велику вагу на то, щоби стрічи в Свінемінде, Вільгельмсгиге і в Ішлю уважано і осуджувано в звязи з собою.

З Льоидону доносять: По закінченю з'їздів монархів — як зачувати напевно — буде оголошена анґлійско-росийска угода, котрої формальне підписане і оголошене хотять, о скілько то можна, відложити аж до кінця парляменту. Росийску позичку беруть в якійсь звязи з будовою нової росийскої фльоти. В Сіті, де припускають, що позичка буде виносити пятьдесять мілїонів фунтів, беруть часті переговори секретаря державного в міністерстві справ заграничних з верховодячим в Сіті банком на короткий час перед своїм виїздом з королем за границю, в звязи з тою позичкою, а то скріпляє віру в межинародний характер позички. За можливу до переведеня уважають емісию, з котрої цілий дохід позістав би зовсїм за границею і послужив би по части на проценти від старої позички, по части на заплачене будови кораблів, котра мала би бути розділена межи промисловців в поодиноких державах.

До „Polit. Corr." доносять з Константинополя, що по шестимісячних переговорах межи Туреччиною а Болгарією прийшло до слідуючих чотирох угод: Перша управильнює права і обовязки торговельних аґентів обох сторін і справу спадщини, паспортів та морского мита. В другій признає Туреччина болгарскими підданими всїх Турків, котрі остали ся в Болгариї і Всхідній Румелії від часу утвореня болгарского князївства. Трета угода управильнює справу видачі злочинців і поступованя при тім. Справа ся управильнена взагалї згідно з новочасними межинародними основами; лиш при замахах на султана або на князя болгарского обовязують окремі постанови. Наконець четверта угода управильнює становище магометаньских духовників. Муфтів в Болгариї і Румелії має собі вибирати магометаньске населене а муфті вибирають зпомежи себе старшого муфті, котрий резидує в Софії і має посередничити з одної сторони межи муфтіми а болгарским міністром для справ заграничних,

---

9)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Найпоганїйше то, що в Італії в тих верствах суспільности, в котрих процвитає жебрацтво, не видять в нім нічого иншого як лиш заробок такий самий, як і кождий инший, котрий живить чоловіка, а не проминаючий стан найбільшої нужди та послідну раду для тих, котрим доля поскупила або котрих судьба зробила нещасливими. В тих верствах уважають собі нїби то за право обдирати чужинця, коли він такий дурний, такий богатнй і милосердний.

Коло Суперґи, церкви положеної на горі коло Турину, де знаходять ся гробниці савойско-сардиньских королїв — розповідає Міш — подала менї якась мала, порядно убрана дівчина кілька цьвіток, які ростуть всюди при дорозї. Коли я не дав їй за то нічого, она подивила ся на мене з такою злостию, що їй аж очи засьвітили ся, і сказала: „То погано, то дуже погано з вашої сторони!" — Мене то так здивувало, остаточно так мене убавила тота мала, котра мов би якийсь князь в старинних часах уважала за своє неоспориме право відбирати оплату за гостинець від людий, котрі ним ходять, що я дав їй один сольдо (5 сотиків).

Дуже забавним, тихим і скромним жебраком, а притім і справдешним артистом, був уличний маляр, котрий в однїй малїй бічній улици в Ґенуї, саме коло театру Карльо Феліче, недалеко кількох великих готелїв, малював свої пишні краєвиди. З під єго кольорових олївців виходив на плиті тротоару раз в червонавім сьвітлї заходячого сонця великий замок серед дикої гірскої дебри, другий раз якесь озеро, то знов вид якогось міста або якоїсь лїсистої сторони. Той чоловік мав певно якусь минувшість. Якаж тиха траґедия або траґікомедия схибленого житя крила ся поза тими дійстно артистично виконаними краєвидами, під котрі він ще й клав підпис та поясненя у всїляких, яких лиш можна собі подумати, мовах (між иншими навіть по грецки, по росийски та по жидівски). З уст єго не почув нїхто ані слївця; лиш перевернений до гори крисами капелюх на земли промавляв нїмою, але виразною бесїдою. Нїхто не минув єго; кождий кинув єму, що міг, до капелюха.

До окремих жебраків належать також і ті люди, що у Венеції помагають чужинцям всїдати до ґондолї або виходити з неї — непотрібне подаване руки, бо прецї ґондолієре (лодкар) сам може то зробити. Але правда — у Венеції, куди колись напливало золото з цілого сьвіта, зачисляють ся нинї дві третини жителїв до бідних людий.

Сюди належать також і тоті непрошені чічерони (cicerone — пояснювачі, що водять чужинців по місті та пояснюють їм займавости міста), котрі формально накидають ся чужинцям, всїлякі хапачі, котрі тягнуть наївних чужинців до деяких склепів, уличні музиканти і т. п.; а всїх їх треба зачислити до влїзливих жебраків.

А тепер опишу тебе, ти короно і перло всїх жебраків, бо ти заслужив собі на то, щоби стати ся осередком якоїсь комедиї або якоїсь комічної повісти. Може й ти, мій ревуне з Нерві, знайдеш ще свого Молієра або Гольдонї'го.

Ледви що я розгостив ся в Нерві як у себе дома, явив ся той чоловік перед вікнами моєї комнати на долинї. Чи він мав своїх шпіґунів, чи такий був у него делікатний ніс фахового жебрака, що він мене — в єго очах богато форестієра — занюхав, досить що він зачав вити і заводити перед замкненим вікном.

Коли я отворив, представив ся моїм очам гідний пожалованя вид: суха як скипка, довга людина, замлїлий з голоду чоловічиско, під котрим ноги трясли ся. Лице пooране тисячами зморщків, червоні каправі очи, позападані в глубоких ямах; одіж на нїм брудна, дрантива а з біля ані слїду. Коротко сказавши, тип старого схорованого жебрака, що зданий на ласку своїх ближнїх. А до того голос — та й який голос! Охриплий, мов би заржавілий заводив жалібно якусь сумну пісню про бідного чоловіка. Під деяким взглядом можна було мати з него якесь естетичне вдоволене, як зі всего, що в своїм роді буває совершенне і в своїм роді ідеал. Бодай для маляря міг то бути скінчений модель жебрака.

Але милосердиє перемагало і ми дали єму. На другий день о тій самій годинї такий самий концерт і ми дали знову. Але коли він і на третий день знову явив ся та почав знову

з другої межи муфтіми а Шейк-ул-Ісламом в Константинополи. Старший муфті має надзір над релігійним майном і над магометаньскими школами.

Відзначене болгарского князя австрийским Цісарем зробило—як доносять до Frankf. Ztg. — у верховодячих турецких кругах в Константинополи знамените вражіне, бо припускають, що зближене межи князем а володітелем, котрий удобрив Мірцштеґску угоду, треба уважати за певний знак удержаня status quo і мирних намірів князя болгарского і его народу.

До Köln. Ztg. доносять з Касаблянки, що францускe войско заняло укріплені позициї в окрузі одного кільометра довкола міста. Передні сторожі висунені дальше. Марокканьскі ворохобники на конях непокоять войско безнастанно а францускиий ґенерал признає, що они стріляють дуже добре з коня. Племена з найблизшого окруженя готові піддати ся. Маврам, що втекли були з міста, позваляють вертати назад. Побоюють ся загально, що подальші племена коло Мазаґану і Маракеша готові сполучити ся і напасти на Касаблянку. Ґенерал Дрід радить Европейцям не виносити ся з міста. — При послїднім рекоґносковаюю спагів зранили ворохобники 50 людий; розуміє ся, що й зі сторони Арабів богато погибло. Инші страти Французів з послїдного дня виносять 6 убитих і 20 ранених.

Новинки.

Львів, дня 15-го серпня 1907

— Іменоване. Є. Вел. Цісар надав старшому ґеометрови евіденциї катастру податку першої кляси Івановi Вцїслякови у Львові з нагоди перенесеня его в сталий стан спочинку, титул старшого інспектора евіденцийного.

— Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий, як відомо, перебуває тепер в лічничім заведеню Лямана під Дрезном, де лічить ся на ногу, на яку недужає від довших літ. Сими днями появила ся була у львівских ґазетах чутка, що стан недуги Впреосьв. Владики погіршив ся так, що прийде ся може навіть і ногу відняти. З иншої же сторони кажуть, що чутка ся есть зовсїм безосновна, бо Впреосьвященний занедужали були лиш безпосередно по своїй подорожи сильнїйше, тепер же має ся вже значно лїпше і сими днями вийде із санаторії Лямана та поїде на якийсь час до Підлютого.

— Преосьв. Епископ Сотер Ортиньский виїхав вчера в середу о 8-ій год. 25 мін. рано поспішним поїздом зі Львова на своє становище до Америки. На двірци зібрало ся поважне число рускої інтеліґенциї і руского міщаньства, щоби попращати ся з улюбленим Владикою та пожелати щасливої дороги і найкрасших успіхів на новім поли діяльности. Між присутними явили ся: ОО. Василияни з Впр. Протоігуменом Пл. Філясом, ректор духовної семінариї др. Жук, ректор загребскої гр.-кат. семінариї о. Ніярадій, о. Федоров з Росиї, оо. др. Дорожиньский і Сембратович, радник Барвіньский і ин. Преосьв. Епископ Сотер попращавши ся, уділив всїм архієрейского благословеня, а коли поїзд мав рушити в дорогу, відограла орхестра дяківского института пісню „Пречистая Діво, Мати руского краю“, а відтак марш. В очах присутних як і у Преосьв. Владики і его капеляна та брата, котрі товаришать Владиці, заблисли сльози, а оклики „Щасливої дороги!“ понесли ся за Преосьвященим, котрий з вікна поїзду ще раз поблагословив всїх зібраних.

— З почти. З днем 16 серпня с. р. заводить ся при ц. к. урядї почтовім у Волянцї тиждневo шести-разову службу листоноса сїльского для місцевостий: Толока тустановецка, Хатки, Померле і Тустановичі.

— Остережене перед еміґрацією. Міністерство справ внутрішних довідало ся, що в найблизшім часї має ся розпочати в Австриї аґітация за еміґрацією до удїльної держави Марілєнд в Сполучених Державах північної Америки. Намірають намавляти до виходу в ті сторони головно рільних господарів і рільних робітників та слуг. Після інформаций, які згадане мінїстерство одержало, вигляди еміґрациї до Марілєнд суть взагалї некористні і ся держава належить до тих, що звістні із своїх опущених фарм. Земля там по найбільшій части виссана рабівничою господаркою. При уживаню штучних навозів можна би ще з неї осягнути добрий дохід при управі садовини і городнини, тим більше, що того рода продукти можна би збувати у великих містах, що при помочи зелїзниці і пароходів легко би приходило, але до того треба великого капіталу і богато роботи. В виду такого положеня треба длятого бути дуже осторожним супротив згаданої аґітациї.

— В Глинянах відбуде ся на дохід будови бурси руского товариства педагоґічного у Львові дня 17 с. м. концерт, а на закінчене дана буде комедия „Настоящі“, силами тут. учеників ґімназиястів. Доохрестну публику просить комітет о чисельну участь.

— Члени читальнї „Просьвіти“ в Свидові, пов. Чортків, відограють в недїлю і понедїлок в днях 18 і 19 серпня с. р. штуку „За сиротою Бог з калитою“, драматичний образ із сьпівами з народного житя в забудованю п. В. Федева. Чистий дохід призначений на закупно власної хати на читальню.

— Градова туча. Страшний град величини бульби — доносить дописуватель „Діла“ — навістив минувшої недїлї цїле пасмо громад Рогатинщини і Підгаєччини, полишаючи за якої пявгодини грізного клекоту й шуму елементів страшну руїну всїх плодів землї. Згаданого гарного дня 11 с. м. в часї небувалої в нашім підсоню тропікальної спеки, в одну мить стемнїло ся над вечір від хмар цертих бурею з охрестности Рогатина і розпочав ся шалений танець елементів, роблячи собі вузкий, але довжезний шлях від Рогатина через Уїзд, Сернки горішні, Свистільники, Славентин, Литвинів і в напрямі Зарваниці. Градова туча разом з шаленим вихром знищила без пощади по дорозї все, не щадячи столїтних тополь, яблонь а навіть корчів. Добуток рільника увесь змішаний з болотом. Що йно під серп доспілу пшеницю та не тиканий ще овес поклало до землї як дошку, ярини просто не пізнати, де було, а вже з кокурудзи та барабольлишила ся сама стерня. Замітна річ, що тим самим шляхом до трех лїт отсе другий раз навіщує нашу околицю сей страшний гість.

— Смерть від грому. В часї бурі дня 11 с. м. ударив грім в селї Вербици, равского повіта, в стодолу, під котрою сховонило ся двох братів, що вертали з поля. Одного з них, Михайла Охріна, грім убив на місци, а другого приголомшив. Від грому заняла ся також стодола, але огонь скоро загашено. На пасовиску Вербицкої Вільки грім убив корову.

— Дрібні вісти. Др. Едвін Плажек, віцепрезидент краєвої Ради шкільної, виїхав на кількаведїльний урльоп. — В Єзуполи згоріло онгоди кільканайцять будинків, загальної вартости 4000 кор. — В Щавници завалила ся при жерелї „Маґдалена“ часть підлоги, внаслїдок чого 20 людий впало до пивници, з тих 3 тяжко потовкло ся. — Пос. о. Давидяк запізвав др. Черлюнчакевича, Ґеровского, Вергуна і Яворского з Києва до суду за то, що они на зборах в „Народ. Домі“ у Львові набили его по лици. — Офіцияст відділу податкового при старостві в Тербовли стрілив до своєї жени з револьвера і зранив ії тяжко, а відтак стрілив собі в груди і впав відразу неживий. Місцевий фізик др. Литвинович сконстатував лиш смерть. Самоубийник мав лїт 60, а оженив ся був з 38-лїтною вдовицею. При-

---

заводити, постановив я зробити з ним угоду. Як замавляємо собі на означений день голяря, так зробив я й єму предложене, щоби він приходив собі що недїлї по свій даток, котрий тодї буде щедрійший.

Він подумав трохи і зробив ту ласку, що згодив ся на то. Здавало ся, як би він був призвичаєний до таких угод. Дарував менї концерт серед тиждня; я мусїв в недїлю платити. Зовсїм законний інтерес. Він мав право до мене; я мусїв єму дань платити. І він держав ся строго того контракту. Лишав мене в спокою не лиш в готели, але й на улицях міста Нерві, де перед кождим чужинцем співав свою трогаючу пісню, котрій не міг нїхто оперти ся. До мене лиш усьміхав ся многозначно і кивнув головою, мов би хотїв сказати: То для других — ми прецї маємо свою угоду — в недїлю точно прийду.

Прийшла недїля. Як появляє ся сонце, обід і инші красні річи, так появив ся і він точно що до мінути. То треба єму признати: він був пильним і совістним жебраком, котрий поважно понимав свій обовязок. Я хотїв єму й собі заощадити концерту; але він дарував менї лиш по части. Чи він по сїй своїй уступчивости сподївав ся більшого датку, чи лиш хотїв менї на свій спосіб зложити подяку, — досить, що він співав і по одержаню гроший (слова „діо“ (Бог) і „чієльо“ (небо) міг я добре зрозуміти) а відтак поплів ся дальше.

— Чи знаєте, кому ви дали милостиню? — спитала моя люба, образована господиня, Італїянка і жінка лікаря.

— Дуже оригінальному жебракови, котрий розпоряджає всїма приборами свого стану.

— Ну, так — та й шїсдесять тисячами лїрів (корон), які дав своїй донцї в посазї, та й домом в Нерві. Що він там ще має, то Бог знає, але ледви чи власти податкові.

??? (Німе здивоване з моєї сторони!)

— Всї тутешні то знають — кождий вам то потвердить. Він жебрає звиш 30 лїт. З яким успіхом, то чуєте. А крім того робить ще й грошеві інтереси.

— Отже то жебрачий банкір. Деинде буває то лиш, коли они збанкротують. — Але що я не маю хати анї в Нерві анї деинде анї також доньки з шїсдесять тисячами лїрів посагу, то не дам вже єму нїчого.

Так і стало ся слїдуючої недїлї. Тихо, лиш щоби дати знак особі, розпочав він свій концерт. Відтак заводив щораз голоснїйше, зразу нїби здивований, відтак розлючений очевидним зірванем контракту, коли анї вікно не відчинило ся анї не показав ся его давнїйший любимець. Лиш господиня і еї хороші доньки стояли у вікна та усьміхали ся. То не віщувало єму нїчого доброго. Але упертість, котра довела его до таких успіхів, не попускала его, доки аж я сам не виставив голови. Аж тепер понесли ся найвисші тони жалю і докору. Він був рішучо артистом, віртуозом на своїм інструменті.

Остаточно зробив я всему конець, зібравши всю мою італїянщину на превелику веселість моїх господарів та сказав єму отверто: Я прецї не такий богач, щоби запомагати якогось властителя дому і капіталїста. Він слухав здивований; глянув на мене невисказано здивованим оком. В тім его погляді лежало сьвяте переконане, котре я собі так перевів: „Прецї то мій інтерес, я з того жию! А хиба ти перестаєш працювати, коли маєш хату? А чогож ти, чоловік очевидно богатий, приїздиш сюди до Нерві, коли не хочеш нїчого давати?“

Коли він мимо того на ново зачав своє, то я наставив єму сам свій капелюх і сказав, що скорше повинен би він менї щось дати, бо я лиш писатель. Чи він мене зрозумів, того вже не знаю; але подивившись на мене з невисказано великою погордою, виніс ся поволи подібно як розходить ся туча: сердячись, воркотячи, лаючи і нарікаючи. Вже нїколи більше мене не напаствував; бувало лиш гляне на мене як на ворога та перейде гордо попри недостойного.

Коли я недавно тому по кількох роках приїхав знов до Нерві, стрітив я его такого самого, як був давнїйше і в таких самих лахманах. Не знаю, чи мене пізнав чи нї, але таки приступив до мене зі своїм старим, ще більше поломаним капелюхом а я по старій знакомости дав єму цеголку до другого дому, який собі небавком побудує в Нерві а може в Ґенуї.

(Дальше буде).

чиною сеї події були домашні невзгодини. — З вязниці в Станиславові втік якийсь Никола Дарандуда з Путилова, котрий відсиджував там кару за недозволене знахорство. Дозорець арештів спостеріг втечу ще в пору і здогонив єго на шляху зелізниці коло пятої будки.

— **Крадіж з взломом.** В ночи з втірка на середу вломили ся до льокалю „Кредитового Товариства урядників і сьвященників“ у Львові не висліджені доси злодії і забрали з одної переділки підручну готівку в квоті 151 кор. До зелізної каси добули ся злодії, вирізавши з заду отвір, на щастє лиш до тресору, де попереднього вечера переховано тільки підручну касу. Готівка находила ся під тресором в другій переділці і до неї вивертіли вже кілька дір, але мабуть заскочив їх ранок і злодії дали спокій. Так отже готівка, векслевий портфель і инші документи та ефекти, що були в другій переділці, позістали. Злодії вийняли з тресору депозити, вкладкові книжки і деякі короткореченцеві векслі і їх полишили на столі коло каси. Товариство не потерпить властиво ніякої страти, бо було обезпечене від взлому. Що не потерпіло більшої страти, завдячує лише припадкови, бо якраз оногди мало підняти з банку 15.000 корон і лиш з недостачі часу дотичний урядник зробив се аж вчера по взломі.

Про сю крадіж доносять ще: По слідах, які злодії лишили по собі, можна здогадувати ся, що їх було трох; один сидів коло дверий і мабуть пильнував, щоби їх хтось не заскочив при роботі а два другі пороли ся коло каси. Були то вправні, фахові злодії, як то видко з їх роботи. Сильним свердлом зробили в касі з заду кільканайцять дір а відтак відповідним до того приладом вирізали в зелізній стіні діру на 30 центим. довгу а на 12 центим. широку. Добувшись до тресора, забрали, як вже сказано, готівку а цінні папери, векслї і книжочки щадничі лишили на земли коло каси. Щоби їх сьвітло не зрадило, заслонили вікна бюра чорною цератою. З рана, коли урядники увійшли до комнати, застали ще тліючу ляму. Побіч каси полишили злодії довгай на 50 центиметрів гак, остро закінчений, котрого один бік творить сильний пильник. Повідомлена о крадежи поліция вислала на місце концепіста, п. Лукомского, котрий по переведених доходженях мабуть вже впав на слід злочинців.

— **Із станиславівскої епархії.** Просьби о приняте до духовної семинариї треба внести до 5 вересня через деканальні уряди, а 24 вересня мають кандидати особисто явитись в епископскій канцеляриї і піддатись іспитови. — На конкурс з реченцем до 20 вересня виставлені парохії: 1) Серафинці, 2) Березів вижний, 3) Кричка, 4) Микитинці, 5) Кийданів, 6) Дубки, 7) Суходіл, 8) Пинева і Давидківці. Бажаючі дістати парохію Березів мають до своїх просьб додати заяву, що в разі одержаня сеї парохії постарають ся о другого приватного сотрудника, а коли би не дістали дотациї з релігійного фонду, дадуть єму удержане з своїх фондів. Стараючий ся о парохію Білобожницю і ті, що внесли просьби в означенім часї (до 20 липня), мають додатково внести заяву, що годять ся на виключене дочерних Ридодуб з ерекц. землями, евентуально ще на удержане сотрудника. — Іменовані: о. Мих. Бальницкий ординар. представителем в окружн. радї шкільній в Косові (на місце зрезиґнувавшого о. Волод. Стефановича); о. Петро Саврій чортківским містодеканом і консист. асесором, о. Теод. Курпяк асесором консисториї.

— **Страшний огонь в Бориславі.** В закопі „Гуцул“ на Тустановичах вибух вчера по полудни около 3 год. страшний огонь внаслідок того, що розпилила ся ропа. В одній хвили закіп перемінив ся у величезний стовп полуміни. В тім закопі був під ту пору вертільник Чаєвский з двома иншими робітниками. Один з тих робітників, Грушка, зіскочив з вежі і виратував ся, попаривши лиш легко руку а другий, хоч тяжко поранений, виратував ся також; Чаєвский однак не міг вже втечи і згинув в дверях закопу. Нещасливий полишив жінку і двоє дітий. Від „Гуцула“ займили ся відтак два инші закопи „Бітум“ і „Аґата“.

— **Геройска смерть відважної жінки.** В неділю по полудни вибух в Жидачеві огонь в домі, в котрім лишено пятеро малих дітий без надзору. Огонь обняв був цілий дім, а із середини було чути розпучливий крик замкненої дітвори. Народу збігло ся немало, але ніхто не відважив ся винести діти на двір. В хвили найбільшої небезпечности прибігла сусідка Анна Данисевич, вибила вікно і винесла четверо дітий. Коли виходила з пятою дитиною на руках, запалила ся на ній одіж. Нещаслива попекла ся так страшно, що другого дня померла. — З нагоди того пожару, що знищив чотири господарства жидачівских міщан, годить ся звернути увагу ще на одну обставину. У одного з погорільців згоріло 2000 К банкнотами, схованих в комині. В таких касах, як за образами, за сволоком, або в комині, ховано гроші за давних часів, коли люди не знали про фінансові товариства; але видко що й тепер ще декуди люди такі темні, що не знають, як ховати гроші.

Телеґрами.

Ішль 15 серпня. Є. В. Цїсар виїхав нині рано о 10 год. в супроводі ґенерального ад'ютанта Паара до Ґмунден на стрічу короля Едварда.

Ішль 15 серпня. Анґлійский король і Цїсар Франц Йосиф приїхали тут з Ґмунден.

Ішль 15 серпня. Міністер справ заграничних Еренталь приїхав тут вчера вечером.

Відень 15 серпня. Wiener Abendpost присьвячує вступну статию приїздови короля Едварда до Ішль і підносить в тій статиї традицийні, дружні і сердечні відносини, які від многих літ сполучають Австро-Угорщину з Анґлією.

Вільгельмсгиге 15 серпня. Підчас вечерашного обіду ґалевого виголосили король Едвард і цїсар Вільгельм тоасти в дуже сердечних словах. О год. пів до 12 в ночи від'їхав кор. Едвард в дальшу дорогу, а цїсар відвіз єго аж на дворець.

Танґер 15 серпня. (А. Гав.) Тутешний пос. француский віднїс ся з просьбою до адмірала Філіберта, щоби вислав кілька кораблїв до Моґадора до стациї Ляраш. Богато жидів втїкає з Танґера до Ґібральтару мимо того, що в містї спокій.

Відень 15 серпня. „Pol. Corr.“ доносить, що король Віктор Емануїл прислав міністрови справ заграничних, бар. Еренталеви свій портрет з власноручним підписом, на доказ свого повного вдоволеня з висліду з'їзду в Раконіджі і Дезіо.

Петербург 15 серпня. Вчера оголошено текст росийско-японьского договору підписаного 30 липня с. р. В акті тім піднесено, що договір заключено в інтересі удержаня і скріплення мира та усуненя причин до непорозуміня межи обома державами. В арт. 1 обовязують ся обі держави шанувати ненарушимість областий обох сторін і управнення виходячі для тих держав з дотеперішних договорів.

НАДІСЛАНЕ.

Хто хоче скріпити своє здоровле в пречудній гірскій околици в місцевости Ославі Білі, котра положена від Делятина 9 клм. і де єсть в місци почта, торговля враз з реставрацією, кругольня крита, купелї і всякі инші вигоди, а удержане о много дешевше як по инших місцевостях кліматичних — нехай зажадає близшої інформациї, котрої уділяє торговля в місци.

К. Петровский і Спілка.

Курс львівский.

Дня 14-го серпня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	568·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	563·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .	95·10	95·80
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·—	95·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·80	97·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·50	100·20
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·70	93·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·70	95·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·—	95·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	43·25	45·25
Угорскі черв. хреста . .	26·—	28·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	68·—	72·—
Базилїка 10 кор. . .	20·25	22·25
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·43
Рубель паперовий	2·52	2·53
100 марок нїмецких	117·77	117·97
Доляр американьский	4·80	5·—

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Короля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язици нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цїкава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

В друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).